

Szeressed a szagodat!

- A LEOPOLD BLOOM folyóirat Tóth Gábor különszáma -

Valaki egyszer odacsinált a pincénkbe. Először bűdös volt, ám néhány nap múlva ez sem jelentett problémát. A szar kiszáradt és jócskán összement. Eredeti kiterjedése később is jól látható volt – hasonlóan trianonmániás törtitanárom zsugormagyar térképeihez. A házmestert nem érdekelte a *dolog*, eszébe se jutott eltakarítani. Az elkövetkezendő hetekben a jövő-menő lakók még néha odapislantottak, 'megvan-e még', ám a limlomokhoz, kidobott bútorokhoz, leeresztett biciklikhez és sárguló újságkötegekhez hasonlóan lassan megszokott látvánnyá vált. Valaki aztán hónapokkal később végleges helyére, egy régóta ott porosodó babakocsi alá rúgta.

Amúgy is szar környéket, mondjuk egy szombathelyi lakótelepet végigfosni nem ügy, ám valamely 'elegáns' művészeti intézmény világába belerondítani annál érdekesebb, talán szép is. Az meg kimondottan dicsérendő, ha mondjuk, van olyan folyóirat, melynek szellemsége nemhogy elbírja, hanem feltételezi az ilyen aktusokat, sőt az orgánum éppen addig él, amíg képes ezeket megcsípni, behálózni, elviselni; önmagát nem túlzottan komolyan venni.

Ez történik meg a 75 példányos LEOPOLD BLOOM tizenötödik számában, mely Tóth Gábor munkája. A szerző szakítva a kiadvány hagyományaival nem úgy építette fel művét, hogy több, jórészt A/5 méretű, szignált lapokból hozott létre egy mappát, hanem (némiképp provokálva a korábbi számokat) roncsolva/rombolva újraértelmezte a folyóirat-készítés lehetőségeit. Már a borító is zavarkeltő; ahol a tematika, a hívószó szerepelt a korábbiakban ott most hosszú, nehezen olvasható szöveg található: „...egy mű jól megválasztott címe sosem definiál. Sokkal inkább orientál. Kialakítja a befogadás állapotát. Szabadságot ad. (...) Ebben a kiadványban nem egy művészi munka, alkotás található, hanem mindössze egy cím, egy megnevezés.”

A roncsolás folytatódik; az olvasónak, ha tovább akar haladni, erőszakos mozdulattal fel kell tépnie a kiadványt, mellyel visszafordíthatatlan folyamatot indít el. És ez az a pont, ahol rá kell döbbsennie, a korábban érzett penetráns szagot nem a cipőre ragadt kutyagumi vagy a hátizsákban felejtett több napos tízórai okozza. Amit orrunkkal érzékelünk, az a komposzt, mely – mint a borítóról már megtudhattuk – nem műalkotás, hanem címe, megnevezése valaminek. De akkor hol a műtárgy, ha ebben az alufóliába és kartonba csomagolt furcsa masszában (mely kiállítás-meghívókból, eredeti munkákból, fotókból, eseménydokumentációkból, talált, efemer anyagokból, öntapadós matricákból, irodaeszközökből, élelmiszerekből, takarításból származó porból, számítástechnikai eszközökből, gyógyszerekből, emberi szőrzetből, avarból és aljnövényzetből, hamuból, csomagolóanyagokból, vizeletből, fogpasztából és mosogatószerből, ruha- és textildarabokból áll) nincsen?

Az előbbi felsorolást is magába foglaló kísérfüzet egyszerre különös használati utasítás és mint költemény szintén valamiféle élő és rothadó szövet, nyelvi komposzt, képlékeny *nemtudommi*. Hasonlóan a csomag tartalmához, az időbeliségnek, az életvilágnak autentikus dokumentuma. A könyvecskén szivarcsikk lafog. Talán ismét egy cím, egy

megnevezés? Poézis? Szabadság? A művészet, a költő, az olvasó, a szöveg (az Elnök) leszopható fasza?

A mappa izgalmas világa nem definiálja magát művészetként, a meghatározás el van napolva, addig azonos önmagával, ameddig beazonosíthatatlan, illékony, de néha mégis agresszíven átragad valami másra - *mint szomszéd néniire a trágyaszag.*

LEOPOLD BLOOM művészeti lap, 15. Szám
Szombathely, 1999.

Abajkovics